

Двѣтѣ трѣски.

(Народна приказка).

Една трѣска имала двѣ дъщери. Хранила ги тя, изгледала ги, изучила ги, па имъ рекла:

— Хайде сега, милички, не сте вече малки и неопитни, идете и си търсете поминувката. Коя както знае така да живѣе.

Двѣтѣ трѣски се простили съ майка си и тръгнали да си търсятъ щастие по широкия свѣтъ — една на тая страна, друга — на друга.

Дълго врѣме двѣтѣ сестри не се чували, не се виждали.

Веднѣжъ се срѣщнали на единъ връхъ и почнали сладки разговори:

— Какъ поминавашъ, сестричке?

— Е, добрѣ си поминавамъ, сестро. Щомъ се раздѣлихме, азъ разтресохъ единъ господаръ, че като се уплаши човѣка, ха това, ха онова. Послаха ми три дюшеци меки, топли, завиха ме съ копринени юргани . . . Чудо! Пъкъ каква храна и какво пиене ми даваха, ти не си и сънувала . . . Ами ти какъ прѣкара, сестрице?

— Лошо, много лошо, сестро! Като се раздѣлихме, азъ срѣцнахъ единъ говедаръ и го разтресохъ, но проклетия му човѣкъ не рече ни „охъ“, ни „ахъ“. Не иска ни да легне, ни да ми постеле, ни сладко да ме нахрани. Като ме помъкна прѣзъ долове и върхове подиръ говедата, та душицата ми излѣзе. Веднѣжъ го стѣгнахъ по-силно, да го поукротя, а той се хвърли въ единъ студенъ и